

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Et Virtutes Venerabilis Patris Ludovici De Ponte, Societatis Jesu

Lamparter, Heinrich

Jngolstadii, 1662

Cap. XIII. Visa Ludovici, & revelata divinitus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43978

*Deo con-
iunctus
fuit.*

plateas incedentem Vallisoleti, & agrè evasissent in officinam cuiusdam, proruentes supra se murò, diùque jacuissent, impetente adhuc illos bestiâ, donec eâ submotâ erectus in pedes, perrexit, ac si nihil accidisset; & postridie, factâ à diversis mentione periculi, miratus, quod dicebatur, negavit se quidquam horum novisse. Conspectus est etiam inter orandum globo lucis circumdatus, & cubiculum plenum lucidâ flammâ; quâ cum se penetratum sentiret, consurgens clamavit: *Non amplius, Domine, non amplius, satis est lucis.* De quo jam suprâ meminimus.

C A P U T XIII.
VISA LUDOVICI, ET REVELATA DIVINITVS.

I.

CV M dono contemplationis, quæ supra gratiam cõmunem

II. confusa est Ludovico, juncta fuerunt
 in cuiuslibet plura. Nunc, de quibusdam
 muru, visis imaginarijs, ei datis à DEO,
 nte ad- scribam agamus, prætermittendo
 ubi morâ plurima vel neglecta ab his, qui
 c si nihil poterant ex eo rescire pro potesta-
 Et à di- te, vel oblita; vel minùs accuratè
 miratus, notata. Quæ hîc ponemus, ipsemet
 se quid- scripsit, nomine suo suppresso, cer-
 nspectus tis tamen argumentis comperto;
 lo bo lu- quæ jam proferre non est operâ.
 dum ple- Primum ait fuisse de homine resi-
 cum se- tis animi, qui torporem cupiebat
 surgens- excutere, ac DEVM intra se inve-
 ominu- nire. Hîc sibi visus est constitutus
 De quo in templo, in quo sacellum erat
 altum & illustre, cum tribus Alta-
 II. ribus pari distantia sejunctis. In-
 REVE- Tholo templi DEVS Pater cerne-
 S. batur, manibus faciem protegens
 a pulveribus, & molesto fumo, qui-
 bus infestabantur altaria. Tēplum
 quâ cerni poterat, auri ditissimum
 munit; nam pulveribus ac telis arâ-
 infusa

*Prima
 visio de
 homine
 tepido.*

nearum sic erat obductum, ut videri totum non posset. Altaria ornabat pretiosissima tela, sed rugosa, purida, & quæ à sordibus purgari abnueret. Pallia videbantur alba quondam fuisse; nam corrugata, convoluta, rancido aspectu fuerent supra quæ reptabant, saltabant omne genus animalcula foeda; gilleres, ranæ, scorpiones, bufones, araneæ, quæ suas ibi faciebant spurcicias, non sine horrore magno. Pariiebāt hæc illi magnum dolorem, & optabat purgari templum, ut ibi fieret sacrum; sed non apparebat, ubi sumendum esset purgandi initium. Tandem statuit, pannis detergere pulveres è parietibus, et non absque timore, ne suffocaretur in illis. Hactenus visum, quod ei postea declaratum est à Deo, animam templo designari, altaribus memoriam, intellectum, voluntatem: ornatum pretiosum, at male curatum.

curatum, esse virtutes hominis re-
 pidi, quæ, tametsi præstantes, defe-
 ctibus, languoribus, noxis veniali-
 bus irâ scedantur, ut oculos aspi-
 cientis avertant, ac DEI nares tetro
 odore conspurent. Eum, qui tem-
 plum purgare conatur, esse homi-
 nem torpidum, qui per pia deside-
 ria, divinitus inspirata, cupiat ve-
 terum excutere, & abstergere
 sorditudines, asperfas à bestiolis
 veneniferis, præparantibus ad cri-
 mina fontica, & letalia. Prodesse
 tamen, ut aliquod saltem, consci-
 entie purificatione, lustrandi fiat
 initium.

II.

Alio tempore, cum indoleret
 suæ inopiæ, memor illorum ver-
 borum; *Pulsate, & aperietur vobis*
 visus est sibi ante portas magnifici
 palatij positus in maximo timore,
 tum propter sævissimam tempe-
 statem, pluvias, grandines, ac toni-
 trua;

*Visio 2,
 de refu-
 gio ad
 miseri-
 cordiam
 DEI.*

trua, ut apparetur coelum ruiturū,
 eūm propter accurrentes innume-
 ras feras, leones, ursos, uros, qui
 ipsi oculis designato jam immine-
 rēt. Hic ille magnis vocibus à Deo,
 præ cuius foribus erat, orare mis-
 ricordiam, ut ingredi posset, ante-
 quam pereat ab his bestiis, sanctè
 pollicitus, nunquam se amplius
 inde recessurum, neque processu-
 rum ulterius ad visendos amicos,
 quia nōrit eorum consortio se di-
 gnum non esse. Postea per ostio-
 lum intrōmissum, vidisse quidem
 regiam, per amplam ac superbam,
 quò plurimi commeabant: se verò
 metuentem, ne ab aliquo illorum
 juberetur facessere, statim, firmè-
 que stetit ad portam. Quo con-
 dofactus est, quantum præsidij
 sit ad januas divinæ misericordiæ:
 quibus non temerè est recedendū,
 præsumendo majores favores, &
 aditus ad partes penetrales divini
 palatij.

III.

Metum, à conscientia peccato. *Visio 3.*
 tum incussum, hoc ei modo ostendit. *de metu*
 tam est levare: videbatur sibi in. *propter*
 patente campo, flexis genibus, & *peccata.*
 sanctis manibus, in summo pavore
 positus ante tribunal DEI: quem
 innumerabilis multitudo inimico-
 rum hominum, varijs armis instru-
 torum, petebat à iudice sibi tradi
 ad necem; jamque strictis armis ex-
 spectabant iudicis nutum, cum
 ipse ad iudicem; *Jam, inquit, video,*
Domine: quia multarum simul re-
 rum intelligentiam acceperat, om-
 nes hoc verbo complexus. Jam
 video scilicet, quæ, & quanta in te
 peccaverim: quæ, & quanta pro
 illis merear: video causas, cur hi
 trucidare me velint: video te hoc
 eis non permittere: te omnia pos-
 se mihi condonare: te nosse, quòd
 me admissorum poeniteat, ac fir-
 miter stet mihi, te non amplius
 offen-

offendere. Video etiam, à te mihi dari hunc dolorem ac propositum; à te in eo confirmari me posse, per infinitam misericordiam tuam; quæ si mihi denegetur, non potero te laudare in æternum. Atque his dictis, toto pectore tremens, restitutus est sibi.

IV.

*Visio 4.
de distra-
ctioni-
bus.*

Cùm in oratione atrociter di- micâisset cum importunissimis cogitationibus, vanis, ambitiosis, curiosis, inhonestis, & alijs; nihilque profecisset, inflammatus dixit: Quando ergo neque Majestatem divinam, cuius in obsequio versor; neque minas & supplicia reveremini; agite, adeste quotquot in mundo estis, & vna mecum adorare DEVM, ac Dominum nostrum, dignus est omni honore, cultuque. Ergo venite, procidamus ante eum, & venerabundi laudemus eum Psalms, & Hymnis, confitendo gloriam & magnam potentiam eius: venite, humiliter

miliemus nos coram ipso, & cante-
 nus; quoniam ipse est Rex regum, &
 Dominus dominantium; & omnes fi-
 es terra sunt in manu ejus. Quo
 cto, subito posuerunt omnes hi
 enti turbines, & ipse vidit in lato
 campo multitudinem Maurorum
 flictorum humi; & alios quidem
 capite, alios brachijs truncatos,
 alios fractis cruribus, alios vinctos
 tenis. Cernebatur eques quidam
 in vestibus candidissimis, galeam
 perram, ore candido & rubicundo,
 coloris veri clarique, collucens,
 cum stricto gladio; quo fecit hanc
 iragem in Mauris, nec pauciores
 calcibus equi videbatur obrivisse:
 postea nulla fuit amplius à cogi-
 tationibus illis oranti molestia. Id
 quod omnibus in simili conflictu
 documento ac solatio sit. Optimam
 distractiones mentis vincendi ta-
 no, si in materiam laudis divinæ
 vertan-

vertantur; ut scorpius contritus
in vulnere medicina fit.

V.

*Visio 5,
de seque-
la Chri-
sti.* Ad sequenda Christi vestigia,
sic est incitatus. Videbatur sibi vo-
cari ad portam: cumque prospice-
ret, quis se vocaret, apprehendit
esse Christum. Ergo curriculo de-
scendit, ut aperiret: sed eo non
ampliùs reperto, plorans procura-
rit in plateas, viditque eum jam ad
octoginta passus progressum: pro-
perè secutus est, clamans, ut eum
posset assequi. Conversus ad eum
Christus, magna cum suavitate
oris dixit: *Ne te conficias, assequeris
me, quia lentè incedo.* Animatus
hoc dicto incitatiùs cucurrit, do-
nec eum assecutus, procidit ad pe-
des eius, quos apprehendens dixit
*Bonum meum, ac Dominus meus, tene
te, nec dimittam te: accipe me tecum,
quò vadis.* Visus est eum Christus
aspicere ac dicere; *Vide, sis: non
poteris*

contritus
 teris mecum ire; quia procul eo, &
 via valde est aspera. Respondit ille;
 Domine mi, quia potest esse difficultas
 vestigia, via, quantumvis aspera, si tecum
 r sibi vo-
 prospice-
 ehendit
 culo de-
 eo non-
 procut-
 a jam ad
 m: pro-
 ur eum-
 ad eum
 avitate
 esse querit
 imatus
 rrit, do-
 it ad pe-
 ns dixit
 em, teneo
 ne tecum,
 Christus
 is: non-
 poterit

Atque ita verè sensit in ani-
 mo: & mox uno pede dimisso, al-
 terum brachijs decussatis ample-
 ctatus est, ut stringeret fortiùs, ac
 dixit; Jam Domine, vade, quò lubet:
 quia si non declines à me, nihil me
 gravabit, nec labor, aut asperitas ulla
 me gravabit. Et mox vidit profun-
 dissimas valles, aquis plenas, & alta
 & petrosa juga, quæ
 superanda erant, cum alia via non
 esset: quâ cum incederet Christus,
 cuius vestigia sequi decreverat,
 aggerimè pedes sanguine manan-
 tes trahebat: neque tamen deficie-
 bat animo, iter hoc præ omnibus
 divitijs & voluptatibus habens,
 neque cogitans de reditu, unde
 exiverat. Quin etiam subinde hor-
 tabatur Christum, pergat modò,
 X nec

nec se relinquat, aut ullam suæ molestia rationem habere velit; malle enim se lacerari dolore quocunque, licet intolerabili, quàm ipsum dimittere. Atque hoc dixit ex animi sententia, quia non tantum mali sit in omnibus simul, quàm in mûdo esse possint, ærumnis; quantum boni in eo, si Christum habeat secum.

VI.

*Visio 6.
de eadē
sequela
Christi.*

Similis huic fuit altera visio, quâ dum post Sacrificium verfabatur in ponderatione tanti Mysterij, visus est sibi constitutus coram DEO Patre: qui tres habebat apothecas, maximis bonis repletas: in quarum prima sint omnes divitiæ totius mundi, in altera bona Beatorum & Angelorum, apud quos residebat ipsa divina Maiestas Patris æterni: tertia apparebat obscura ac tristis aspectu, cum fenestra elathrata, quasi si carcer esset.

Christus erat, veluti captivus,
 cui detectâ facie mœstâ, magno
 sensu amoris rogare videba-
 tur, secum ut maneat. Ad quæ ipse
 subito exardescens, dixit Patri æter-
 no, cum sibi detur optio eligendi
 ex his bonis, quæ vellet, terrenarum
 quidem opum nihil expetere,
 ut quas jam olim reliquerit atque
 calcaverit; sed neque cœlestes cu-
 pere, nisi ad eas ducatur eodem
 calle, quo Christus incessit: sibi
 certum esse, nec latum unguem
 ab illo unquam recedere, quocun-
 que suo dispendio. Atque tunc ei
 certum est, etiam si necessarium esset
 ire per omnes ærumnas mundi, &
 inferius orci tormenta, id expeten-
 tum fore, ut possit jungi, & esse
 cum Christo: qui quidem sensus
 maximorum semper Sanctorum
 fuit.

VII.

Quam autem præsens in perpetuo. *Visio 7.*

X 2 sioni

de reme- sionibus, ac morte Christi, sit in
dio, quod mœroribus nostris, & animi abje-
habemus ctione remediũ, sequente visu do-
in passio- cemur. In gravi quondam affli-
Christi. ctione mentis, mœrore ac diffi-
 dentiã, per variorum operũ
 benignitatis Christi recordatione,
 fuerat se conatus erigere; sed nullo
 fructu, donec voce internã iustus
 est se conferre ad litus altissimi ma-
 ris, è quo innumerabiles amies
 misericordix copiosissimẽ promã-
 nabãt. Oblata est igitur ei primũ
 semita lata, minimẽ obscura; ad
 cuius finem Christum in cruce
 etiamnum spirantem conspexit,
 cui adstabat Virgo Mater cum alijs
 amicis, viris ac mulieribus. Ad quẽ
 cum festinãsser, cupientissimẽ cru-
 cem circumplexus, desideravit
 sanguinem è factis pedibus, totũque
 corpore manantem excipere suo
 capite: quod etiam flagitavit la-
 mentabili voce, & verbis reneri-

mis.

i, sit in
 mi abje-
 visu do-
 am affli-
 ac diffi-
 petum
 datione,
 sed nullo
 na iustus
 limi ma-
 amnes
 e proma-
 primunt
 cura; ad
 i cruce
 spexit;
 cum alijs
 Ad que
 me cru-
 deravit
 s, totoq;
 ere suo
 avit la-
 teneri-
 mis.

nis, Cum iustus est auscultare, quid
 magister divinus doceat è suggestu
 crucis: ac paulò post audivit hæc
 verba; *Pater, ignosce illis; quia ne-
 sciunt, quid faciunt.* E quibus intel-
 lexit, misericordiam DEI sibi non
 claudi, cum Christus etiam suis
 carnificibus veniam oret ac speret.
 Coepit ergo respirare non nihil.
 Tum audivit latroni dici; *Hodie
 mecum eris in Paradiso:* quo magis
 erectus est, videns aperiri jam fru-
 ctum Passionis Christi, in quâ sita
 sit tota sua felicitas. Secuta est al-
 tera vox ad Matrem; *Mulier, ecce
 filius tuus:* & ad dilectum sibi disci-
 pulum; *Ecce Mater tua;* quo vidit,
 quidquid impetratum velit, per-
 hanc sibi Matrem conficiendum.
 Post illa audivit dicentem, *DEUS
 meus, ut quid dereliquisti me?* & mox,
 ratio: quæ in suum favorem dicta
 cognovit, hoc sensu: *Pater æterne,
 tum pro honore ac reverentia tuæ*

Majestatis ad hunc articulum re-
 rum mearum devenerim, in quo
 sum desertus ab omnibus, conso-
 lare hunc miserum, cuius ego sa-
 lutem sitienter desidero. Sexto
 verbo: *Consummatum est*; quasi di-
 ceret, peregi quod mihi mandatum
 superest, ut etiam tu mihi largiaris,
 quod peto pro isto; sublata est ab
 eo omnis diffidentia. Postremo
 verbo: *In manus tuas commendo spi-
 ritum meum*; didicit, quid sibi deinceps
 agendum sit: nimirum ut fe-
 rat fortiter, & cōstanter, quidquid
 erit pati, seque manibus DEI com-
 mendet, atque concedat. Et sub-
 itō desijt totum illud spectaculum,
 ipsēque tantis lætitijs repletus est,
 ut non amplius caperet. Porro ex
 his, plurimisque alijs, quæ annotata
 non sunt, videre est, quàm facile
 potuerit integras noctes, in
 contemplatione cœle-
 stium rerum tran-
 sigrere.